

Před sedmdesáti lety začal největší masakr v lidské historii – za financování Bank of England a Systému federálních rezerv Spojených států.

Nedávná rezoluce parlamentního shromáždění OSCE prohlásila, že Sovětský svaz a nacistické Německo hrály ve spuštění druhé světové války rovnocenné role. Navíc tato rezoluce má čistě pragmatický cíl napumpovat ruské peníze do několika zbankrotovaných ekonomik, zatímco usiluje o demonizaci Ruska coby nástupce Sovětského svazu a přípravu právních základů pro zamezení, aby se Moskva mohla proti tomuto revizionistickému pohledu na válku postavit. Ale pokud máme probírat vinnu za vypuknutí války, pak musíme začít tím, že odpovíme na tuto klíčovou otázku: kdo dopomohl nacistům dostat se k moci, kdo je směřoval ke globální katastrofě? Celá německá předválečná historie ukazuje, že „nezbytná“ politika byla celá určena k vyvolání řízeného finančního zmatku – což je, mimochodem, stejná situace, ve které se svět nachází dnes.

Klíčovými strukturami poválečné strategie Západu byly centrální finanční instituce Spojených států a Velké Británie – Bank of England a Systém federálních rezerv – doplněný o finančně-průmyslové organizace, které hodlaly převzít naprostou kontrolu nad finančním systémem v Německu, aby řídily politiku střední Evropy. Součástí realizace této strategie byly následující kroky:

1. 1919-1924 – Příprava základů pro masivní americké finanční investice do německé ekonomiky
2. 1924-1929 – Nastolení kontroly nad finančním systémem a financování národně-socialistického hnutí
3. 1929-1933 – Vyvolání a rozpoutání hluboké ekonomické krize, zajišťující, že se nacisté dostanou k moci
4. 1933-1939 – Finanční spolupráce s nacistickou vládou a podpora její expanzionistické politiky, s cílem připravit a spustit novou světovou válku

V první fázi byly hlavní pákou pro pronikání amerického kapitálu do Evropy válečné dluhy a s tím úzce související záležitost německých reparací. Po formálním vstupu Spojených států do první světové války poskytly USA svým spojencům (primárně Anglii a Francii) půjčky ve výši 8,8 miliard dolarů. Celková suma válečných dluhů vůči USA, včetně půjček nabídnutých v letech 1919 až 1921, činila 11 miliard dolarů. Aby vyřešily své vlastní finanční problémy, šly dlužnické země po Německu a donutily ho platit enormní sumy v reparacích, v extrémně obtížné situaci. Následný útěk německého kapitálu do zahraničí a odmítnutí společností platit své daně vedly k takovému státnímu deficitu, že vláda mohla jen hromadně tisknout německé marky, bez krytí. Německá měna v důsledku toho zkolabovala. Během hyperinflace v r. 1923 dosáhla míra inflace 578512% a jeden dolar stál 4,2 bilionu německých marek. Němečtí průmyslníci začali otevřeně sabotovat veškeré pokusy platit reparace, což nakonec zažehlo slavnou „rúskou krizi“ – francouzsko-belgickou okupaci Porúří v r. 1923.

To bylo přesně to, na co britská a americká elita čekala. Poté, co Francii umožnili zabřednout do rúského dobrodružství a projevit svoji neschopnost řešit problém, vzali situaci do vlastních rukou. Americký ministr zahraničí Charles Evans Hughes řekl: „Musíme čekat, dokud Evropa nedozraje k přijetí amerického návrhu.“

V útrokách J. P. Morgan and Co. byl vytvořen nový projekt, na příkaz Montague Normana, šéfa Bank of England. Srdce projektu tvořily návrhy zástupce Dresdner Bank Hjalmar Schachta, které byly zformulovány v březnu 1922 na žádost Johna Fostera Dullese, budoucího ministra zahraničí za Eisenhowera a právního poradce prezidenta Woodrow Wilsona na Pařížské mírové konferenci. Dulles předal návrhy hlavnímu zplnomocněnci J. P.

Morgan and Co., který pak dal doporučení Schachtovi, Normanovi a – nakonec – výmarským představitelům. V prosinci 1923 se stal Schacht ředitelem Reichsbank a byl zprostředkovatelem při dávání dohromady anglo-amerických a německých finančních kruhů.

V létě 1924 byl projekt, známý jako „Dawesův plán“ (po Charlesi G. Dawesovi, americkém řediteli jedné z Morganových bank, který předsedal výboru expertů, kteří návrhy připravovali), přijat na Londýnské konferenci. Volal po zredukování požadovaných reparací na polovinu a také stanovil, jak je má Německo platit.

Nicméně primárním cílem bylo poskytnout příznivé podmínky pro americké investice, což bylo možné jen stabilizací německé marky.

Za tímto účelem bylo poskytnuto 200 milionů dolarů půjček, z nichž polovina byla poskytnuta Morganovými bankami. Anglo-americké banky získaly kontrolu nejen nad platbami Německa, ale také nad jeho rozpočtem, peněžním systémem a, do značné míry, i nad úvěrovým systémem. V srpnu 1924 byla stará německá marka reformována, finanční situace v Německu stabilizována a, jak napsal výzkumník G. D. Preparta, Výmarská republika byla připravena na „nejpozoruhodnější ekonomickou pomoc v historii, následovanou nejkřutější sklizní ve světové historii. (...) Nekontrolovaný proud americké krve zalil finanční jádro Německa.“

Následky toho se rychle staly zjevnými.

Zprvė, v dŮsledku faktu, Źe roční reparační platby měly pokrýt celkové dluhy spojenců, vznikl tak zvaný „absurdní výmarský cyklus“. Zlato, které Německo používalo k placení válečných reparací, bylo nashromážděno a prodáno USA, kde zmizelo. Z USA, podle plánu, šlo zlato do Německa ve formě „pomocí“, která pak byla zaplácena zpět Anglii a Francii, které ji pak poslaly zpět do Spojených států, aby splatily své válečné dluhy. USA to pak zatížily vysokými úrokovými sazbami a poslaly zpět do Německa. Nakonec Německo žilo na dluh a bylo jasné, Źe pokud Wall Street své půjčky zruší, čeká tuto zemi naprostý krach.

Zadruhé, ačkoliv byly úvěry dány Německu neoficiálně, aby zajistily placení reparací, ve skutečnosti byly určeny k obnovení vojensko-průmyslového potenciálu země. Vlastně Němci spláceli půjčky akciemi německých společností, což americkému kapitálu umožňovalo integrovat se do německé ekonomiky. Celková suma zahraničních investic do německého průmyslu v letech 1924-1929 činila téměř 63 miliard zlatých německých marek (půjčky z toho tvořily 30 miliard) a 10 miliard v reparacích bylo splaceno. Američtí bankéři – primárně J. P. Morgan, poskytli 70% finančních příjmů Německa. V dŮsledku toho již v r. 1929 byl německý průmysl druhým největším na světě, ale z velké části byl v rukách předních finančně-průmyslových skupin Ameriky.

Takže I. G. Farben, společnost, která se stala klíčovou složkou německé válečné mašinérie, byla pod kontrolou Rockefellerovy Standard Oil, která v té době, ve 30. letech, financovala 45% Hitlerovy volební kampaně. Prostřednictvím General Electric ovládal J. P. Morgan německý radio-elektrický průmysl ve formě AEG a Siemens (v r. 1933 vlastnila General Electric 30% podíl v AEG). Prostřednictvím telekomunikační společnosti ITT ovládal 40% německých telefonních sítí a 30% leteckého výrobce Focke-Wulf. Opel byl převzat General Motors rodiny DuPontových. Henry Ford měl 100% ve Volkswagenu. V r. 1926, za účasti Rockefellerovy banky Dillon Reed and Co., se zrodil druhý největší průmyslový monopol – metalurgická firma Vereinigte Stahlwerke Thyssen, Flick, Wolf, Fegler etc.

Americká spolupráce s německým vojensko-průmyslovým komplexem se stala tak intenzivní a všeprostupující, Źe v r. 1933 se dostal americký kapitál do klíčových sektorů německého průmyslu a dokonce i do hlavních bank, jako Deutsche Bank, Dresdner Bank, Donat Bank atd.

Zároveň s tím byla financována politická síla, která pak byla povolána, aby hrála klíčovou roli

v anglo-amerických plánech – nacistická strana a sám Adolf Hitler.

Německý kancléř Brüning ve svých pamětech napsal, že když v r. 1923 začínal, dostával Hitler velké částky peněz ze zahraničí – odkud přesně není známo, ale šly přes švýcarské a švédské banky. Je rovněž známo, že v r. 1923 se Hitler setkal s americkým vojenským atašé, kapitánem Trumanem Smithem, v Mnichově – na setkání, které Smith líčil v podrobné zprávě svým nadřízeným ve Washingtonu (v Úřadu vojenské rozvědky), kde říkal, že má o Hitlerovi vysoké mínění.

Právě přes známosti Smithova okruhu přišel Hitler do kontaktu s „Putzim“ (Ernstem Franzem Sedgwickem Hanfstaenglem), absolventem Harvardské univerzity, který sehrál důležitou roli ve formování Hitlera do úspěšného politika, dával mu významnou finanční podporu a kontakty na vysoce postavené britské osobnosti.

Hitler se připravoval na velkou politiku, ale dokud v Německu vládla prosperita, zůstávala jeho strana na okraji veřejného života. Tato situace se změnila dramaticky s nástupem krize.

Poté, co americké Federální rezervy zorganizovaly kolaps akciového trhu na podzim 1929, začala třetí fáze anglo-americké strategie.

Fed a J. P. Morgan rozhodli zastavit Německu půjčky, což urychlilo bankovní krizi a ekonomickou krizi ve střední Evropě. V září 1931 opustila Anglie zlatý standard, záměrně zničila mezinárodní platební systém a zcela odstříhla finanční kyslík Výmarské republiky.

Ale nacistická strana zaznamenala zázračný rozmach: v září 1930, díky velkým darům od Thyssen, I. G. Farben a Kirdorf, získala strana 6,4 milionů hlasů – kdy se dostala do Reichstagu na druhém místě. Krátce poté se objevila štědrá finanční injekce ze zahraničí. Hjalmar Schacht se stal klíčovou spojkou mezi velkými německými průmyslníky a zahraničními finančníky.

4. ledna 1932, na setkání Adolfa Hitlera, německého kancléře Franze von Papena a Montague Normana, bylo dosaženo tajné dohody, zajišťující financování nacistické strany. Americký politik Dulles byl na setkání také přítomný – což je něco, co jeho životopisci neradi zmiňují. 14. ledna 1933 se Hitler setkal s Kurtem von Schroederem, bankéřem sympatizujícím s nacisty, von Papenem a Keplerem, kde byl Hitlerův program plně schválen. Právě tam má původ konečná cesta nacistů k moci, a 30. ledna se stal Hitler kancléřem. Pak začala čtvrtá fáze strategie.

Vztah mezi novou vládou a anglo-americkými vládnoucími kruhy se stal extrémně benevolentní. Když Hitler odmítl pokračovat v placení reparací, což přirozeně vyvolalo otázky ohledně splácení válečných dluhů, ani Británie, ani Francie ho nenutily platit. Navíc poté, co šéf Reichsbank Hjalmar Schacht odcestoval v květnu 1933 do USA, aby se tam setkal s prezidentem a hlavními bankéři Wall Street, poskytla Amerika Německu nové půjčky ve výši 1 miliardy dolarů. A v červnu, během návštěvy Normana v Londýně, požadoval Schacht další 2 miliardy dolarů půjček, jakož i snížení a případné zrušení plateb za staré úvěry. Tudíž nacisté dostali něco, co předešlá vláda dostat nemohla.

V létě 1934 podepsala Británie anglo-německou dohodu o převodu, která se stala jedním ze základů britské politiky vůči Třetí říši, a na konci 30. let se Německo stalo primárním obchodním partnerem Británie. Schroederova banka se přeměnila na hlavního agenta Německa a Británie a v r. 1936 se její newyorská pobočka spojila s Rockefellerovým holdingem, aby vytvořily investiční banku „Schroeder, Rockefeller and Co.“, kterou New York Times popsaly jako „ekonomicko-propagandistickou osu Berlín-Rím“. Jak sám připustil, považoval Hitler zahraniční půjčky za finanční základ svého čtyřletého plánu, takže to nezbudilo sebemenší obavy.

V srpnu 1934 americký ropný obr Standard Oil koupil 730,000 akrů půdy v Německu a

postavil obrovské ropné rafinerie, které zásobovaly nacisty naftou. Zároveň Spojené státy tajně poskytly Německu nejmodernější vybavení do továren na letadla, které brzy začaly vyrábět německé letouny. Německo dostalo velký počet patentů od amerických firem Pratt and Whitney, Douglas a Bendix Corporation, a hloubkový bombardér „Junker-87“ byl vyráběn za použití výhradně americké technologie. V r. 1941, kdy byla druhá světová válka v plném proudu, činily americké investice v Německu celkem 475 milionů dolarů, Standard Oil investovala 120 milionů dolarů, General Motors 35 milionů, ITT 30 milionů a Ford 17,5 milionů dolarů.

Důvěrná tajná finanční a ekonomická dohoda mezi anglo-americkými a nacistickými podnikateli byla pozadím, na kterém probíhalo usmiřování agresora – což vedlo přímo ke druhé světové válce.

Dnes, kdy se globální finanční elita chopila plánu „Velká hospodářská krize, část II“, s následným přechodem na „nový světový řád“, je imperativem identifikovat její klíčovou roli v organizování zločinů proti lidstvu v minulosti.